

Zendingsberichten voor kinderen

Tweede kwartaal 2020

Trans-Europese Divisie

Wees niet bang!

Sabbat 4 april

Rebeka Emma Keresi, 8 (Noorwegen)

De achtjarige Rebeka Emma Keresi bracht haar zomervakantie door in Estland. Zij en moeder bezochten daar haar grootouders en andere familieleden. De zomer was echter al snel voorbij en ze keerden terug naar hun huis ten noorden van de Poolcirkel in Noorwegen. Rebeka vond het fijn om weer terug te zijn in Sortland, een klein dorp dat 10,000 inwoners telde en op een eiland lag. Toen herinnerde ze zich het meisje.

Aan het einde van het vorige schooljaar, had het meisje iets heel onaardigs gezegd. Rebeka zag er nu heel erg tegenop om haar terug te zien. Misschien zou ze weer iets onaardigs zeggen. Rebeka vertelde haar moeder waar ze zich zorgen om maakte. Geruststellend sloeg moeder haar armen om Rebeka heen. 'Ik maak me ook zorgen over iets', zei moeder zacht. 'Over een paar dagen begin ik met een nieuwe baan als verpleegster. Ik ben bang dat ik de Noorse taal niet goed genoeg spreek om mijn werk te kunnen doen.'

Moeder, geboren in Estland, had de Noorse taal meer dan vier jaar gestudeerd. Maar het was heel moeilijk! Terwijl ze naar Rebeka keek, zei moeder: 'God kan alles. God heeft een plan voor ons en Hij baant de weg. Laten we bidden.' Rebeka en moeder sloten hun ogen. 'Dank U God, dat U een weg bereidt voor Rebeka en mij', bad moeder. In haar gebed dankte Rebeka God dat Hij haar hielp op school en haar moeder op haar werk. 'Laten we vertrouwen op Gods belofte in Jesaja 41:10', zei moeder. Moeder had het vers uit haar hoofd geleerd en ze stelde voor dat Rebeka het vers

zou herhalen. 'Wees niet bang, want Ik ben bij je', zei moeder. 'Wees niet bang, want Ik ben bij je', sprak Rebeka. 'Je hoeft niet bang te zijn, want Ik ben je God', zei moeder. 'Je hoeft niet bang te zijn, want Ik ben je God', herhaalde Rebeka. 'Ik zal je sterk maken', sprak moeder. 'Ik zal je sterk maken', 'Ik zal je helpen'. 'Ik zal je helpen', 'je helpen met mijn onoverwinnelijke rechterhand', 'je helpen met mijn onoverwinnelijke rechterhand'.

Rebeka voelde zich een stuk beter na haar gesprek met moeder en ze ging spelen met haar favoriete knuffelkonijn. Toen ze 's avonds in bed lag, dacht Rebeka toch weer aan het meisje. Moeder aaide haar over haar hoofd. 'Ik ben ook bang als ik denk aan mijn nieuwe baan', zei moeder. 'Maar God is almachtig. God baant de weg voor ons.' Rebeka en moeder sloten hun ogen en dankten God dat Hij de weg baande voor hen. Na het gebed zeiden moeder en Rebeka Jesaja 41:10 op. 'Wees niet bang, want Ik ben bij je', zei moeder. 'Wees niet bang, want Ik ben bij je', herhaalde Rebeka. 'Je hoeft niet bang te zijn, want Ik ben je God'. 'Je hoeft niet bang te zijn, want ik ben je God'. 'Ik zal je sterk maken'. 'Ik zal je sterk maken'. 'Ik zal je helpen'. 'Ik zal je helpen'. 'Je steunen met mijn onoverwinnelijke rechterhand'. 'Je steunen met mijn onoverwinnelijke rechterhand'.

's Ochtends baden Rebeka en moeder en stelden ze opnieuw hun vertrouwen op de belofte in de Bijbel. De volgende avond en bij het ontbijt, de lunch en het avondeten baden ze opnieuw over school en over de nieuwe baan. Dit herhaalden ze elke dag. Als Rebeka zich 's middags zorgen maakte over school of als moeder bang was voor haar nieuwe baan, baden ze ook. Al snel kende Rebeka Jesaja 41:10 uit haar hoofd en zeiden zij en haar moeder de belofte tegelijkertijd op in hun gebed. Rebeka was niet nerveus op de eerste schooldag. Tot haar grote vreugde zei het meisje geen onvriendelijk woord. In werkelijkheid was het meisje juist aardig en hartelijk. Rebeka was zo blij dat God de gebeden had verhoord! Ondertussen was haar moeder begonnen met haar nieuwe baan.

Met gemak sprak ze de Noorse taal. Ze vond het heerlijk om voor haar patiënten te zorgen. Moeder was zo blij dat God naar hun gebeden had geluisterd!

In dit kwartaal wordt een deel van de collecte van de dertiende sabbatschool gebruikt om een buurthuis voor jongeren te openen in Rebeka's thuisstad, Sortland, zodat mensen kunnen leren over de almachtige God die naar mensen luistert. Dank je wel dat je wilt geven.

Diadeem met twee rozen

Sabbat 11 april

Åsne Bergland, 6 (Noorwegen)

Om acht uur 's ochtends stapte de kleine Åsne Bergland haar bed uit. Na een douche kleepte ze zich aan en borstelde ze haar lange blonde haar zorgvuldig. Ze wist dat haar kapsel de hele dag netjes moest blijven zitten. Ze kon daarom uit twee dingen kiezen: of een diadeem dragen of aan moeder of vader vragen of ze haar haar in een paardenstaart wilden doen. Åsne wilde geen staart. Ze vond het fijn als haar haar los was en vrij in het rond kon dansen. 'Waar is mijn lievelingsdiadeem, de roze diadeem met twee roze rozen er bovenop?', vroeg ze zich af. Åsne keek de badkamer rond. Een paar kledingstukken lagen op een witte houten bank naast de douche. Van de diadeem met de twee roze rozen was geen spoor te bekennen. Een onrustig gevoel overviel Åsne. Misschien was ze haar diadeem verloren. Ze wilde niet dat ze de haarband kwijt was. Als ze hem verloren was, zou moeder of vader haar haar in een staart moeten doen. En ze wilde geen staart, omdat ze het fijn vond als haar haar los en ongebonden was.

Plotseling herinnerde Åsne zich dat ze de diadeem misschien op de bank in de woonkamer had laten liggen. Ze ging naar de woonkamer en keek bij de bank. Niets. Nu maakte ze zich echt zorgen. Ze wilde absoluut geen staart. Toen kreeg Åsne een idee. 'Ik kan ervoor bidden', dacht ze. Van begin af aan had ze 's ochtends, 's avonds en voor de maaltijd met haar ouders gebeden. Vader en moeder hadden haar geleerd dat ze altijd tot God kon bidden, het maakte niet uit waarover het ging – zelfs voor kleine dingen. Åsne wist dat God gebeden beantwoordt. Ze had gebeden voor zieke vrienden en ze waren beter geworden. Op een keer had vader zijn sleutels verloren en vond hij ze ook weer nadat ze gebeden hadden.

Opnieuw keek Åsne naar de bank en keerde terug naar de badkamer. Terwijl ze naast de witte houten bank stond, vouwde ze haar handen en sloot haar ogen. 'Lieve Jezus', bad ze. 'Help me om mijn roze diadeem te vinden met twee roze rozen er bovenop. Amen'. Met het openen van haar ogen besloot ze naar de bank terug te keren. In de woonkamer liep ze naar de bank en keek nog een keer. Daar lag de roze haarband met de twee roze rozen! Hij lag volledig zichtbaar op een kussen in het midden van de bank. Åsne was zo ontzettend blij! Met een grote glimlach op haar gezicht pakte ze de diadeem en schoof hem in haar haar. Ze wist niet hoe hij op de bank terecht was gekomen. Ze kon zich niet herinneren dat ze de diadeem daar had achtergelaten. Maar God had haar gebed op een wonderbaarlijke manier beantwoord. Nu hoefde ze geen staart te dragen. Haar lange haar zou vrij en los in het rond kunnen dansen.

Åsne is zes jaar oud en gaat naar de eerste klas in Sortland, een klein dorpje op een eiland ten noorden van de Poolcirkel in Noorwegen. Ze twijfelt er niet aan dat God gebeden beantwoordt – zelfs als die gebeden gaan over kleine dingen. 'Ik weet dat God onze gebeden hoort omdat Hij mijn gebed heeft beantwoord', legde ze uit.

Op een grote reis naar Finland

Sabbat 18 april

Bilha Tuitoek, 17 (Finland)

Bilha Tuitoek was tien jaar oud en ging naar kostschool in Kenia toen ze een telefoontje kreeg. 'Ik heb groot nieuws', zei moeder. 'Ik verhuis naar Finland om daar verpleegkunde te studeren.' Bilha kon niet geloven dat haar moeder haar vader, haar zus en twee broertjes in Afrika zou achterlaten om naar Europa af te reizen. Ze wist niet eens precies waar Finland lag. 'Ik ga omdat ik voor jou een beter leven wil', zei moeder. 'Ik zal je zo snel mogelijk over laten komen!' Bilha barstte in tranen uit. 'Ga toch later', smeekte ze.

Het duurde heel lang. Vijf jaren gingen voorbij. In die periode belde moeder vaak via Whatsapp. Ze vertelde over haar opleiding tot verpleegster en over de Finse taal. Ze zei ook dat ze de Bijbel voor het eerst in haar leven las en dat ze ervan overtuigd was geraakt dat de zevende dag, de zaterdag, de sabbat was en niet de eerste dag, de zondag. Bilha was verbaasd. In haar thuisstad Eldoret had het gezin de kerk altijd op zondag bezocht. Moeder liet Bijbelverzen zien over de sabbat en ze zagen in dat ze gelijk had.

Op een dag belde moeder op om te laten weten dat ze een kerk had gevonden in Tampere, dichtbij de plek waar ze studeerde. Het was een Adventkerk die op zaterdagen bij elkaar kwam om God te aanbidden, net zoals ze had gelezen in de Bijbel. 'Voordat ik Kenia verliet, heb ik gebeden, 'Leid mij naar waar mensen de Bijbel lezen en waar ik zal groeien', vertelde moeder. 'Mijn ogen zijn in Finland geopend.' Moeder werd gedoopt. Zij en de kerkleden baden voor Bilha en de rest van het gezin dat ze hun reisvergunningen zouden krijgen om naar Finland af te reizen. Uiteindelijk stemde de Finse overheid in. Bilha was zo enthousiast! Ze juichte door de telefoon toen haar moeder het nieuws vertelde. Rijke klasgenoten van haar waren op gezinsvakanties gegaan naar Dubai, zij was nooit buiten Kenia geweest. Ze dacht dat alleen miljonairs konden reizen, terwijl haar moeder verpleegster was en haar vader postbode. Maar nu zou ze in Finland gaan wonen!

Na de eerste opwindning over de verhuizing ontdekte Bilha dat het leven in Finland heel anders was dan in Kenia. Het gezin kwam allereerst aan in januari en de grond was bedekt met witte, koude sneeuw. Ze had nog nooit sneeuw gezien. In Kenia spraken de kinderen hun onderwijzers ook beleefd aan met 'meneer' en 'mevrouw'. In Finland noemden de leerlingen hun onderwijzers bij hun voornaam. Toen Bilha haar docent 'mevrouw' probeerde te noemen, kreeg ze meteen te horen, 'Noem me alsjeblieft niet zo. Het zorgt ervoor dat ik me zo oud voel.'

Een jaar na hun aankomst in Finland werd haar vader ziek en terwijl hij in het ziekenhuis lag, raakte hij in coma. Bilha bad de woorden van Jeremia 32:27 waarin staat, 'Ik ben de HEER, de God van al wat leeft. Is er ook maar iets dat voor Mij onmogelijk is?' Ze bad, 'God, U bent de God die dit heeft gezegd. Mijn vader weer beter maken is niet te moeilijk voor U.' Vader werd wakker en zes maanden later mocht hij het ziekenhuis verlaten. Hij gaf zijn hart aan Jezus en werd gedoopt. Op dezelfde sabbat werden ook Bilha, haar zus en broers gedoopt.

De verhuizing naar Finland heeft een grote verandering gebracht in Bilha's leven. Eerst bad ze enkel als ze hulp nodig had. Nu bidt ze voortdurend om God te danken voor zijn goedheid. Ze gelooft dat God haar familie naar Finland bracht om over Hem te leren.

Gewoon 'nee' zeggen

Sabbat 25 april

Silvia Leppälä, 23 (Finland)

Haar twaalfde levensjaar was een belangrijk jaar voor Silvia Leppälä. Ze zou naar de brugklas gaan en daarmee ook naar een andere school in Finland. Ze ging niet langer met haar ouders mee naar de kerk. Ze rookte haar eerste sigaret en dronk haar eerste alcoholisch drankje.

Op een dag liep Silvia met een groep vrienden in de stad Piikkiö. Al lachend en pratend haalde een ander twaalfjarig meisje een pakje sigaretten tevoorschijn. 'Kijk, ik heb wat sigaretten', zei ze. 'Wil je het eens proberen?' Silvia had nog nooit gerookt en ze wist niet wat ze moest zeggen. Ze keek naar het meisje. Ze wierp een blik op haar andere vrienden. Een paar van hen rookte. Ze starden naar haar en wachtten op haar antwoord. Silvia was bang dat ze haar belachelijk zouden maken als ze weigerde of zelfs haar vrienden niet meer wilden zijn. 'Ja hoor, ik steek er ook wel één op', zei ze. De sigarettenrook was ronduit smerig en Silvia hoestte. Maar ze lachte. Ze voelde zich stoer.

Een aantal weken later bleef een vriendin bij Sylvia slapen. Nadat vader en moeder naar bed waren gegaan, zaten de twee meisjes alleen in haar slaapkamer. De vriendin opende haar tas en trok er een fles wodka uit. 'Laten we dit eens proberen!', riep ze uit. 'Hoe ben je daaraan gekomen?' vroeg Sylvia, verbaasd dat een twaalfjarig meisje alcohol kon kopen in de winkel. De vriendin keek haar schuld bewust aan. 'Ik heb het gestolen uit de kast van mijn ouders', fluisterde ze. 'Wil je een slokje?' Sylvia wist niets van wodka af. 'Tuurlijk', zei ze. Sylvia voelde zich net zoals bij haar eerste sigaret. Ze vond zichzelf heel stoer.

Dat schooljaar boden vrienden Sylvia nog vaak sigaretten en alcohol aan. Elke keer vond ze het makkelijker om ja te zeggen. Soms vroeg ze zelfs om sigaretten of alcohol. Ze wilde zich stoer voelen. Ze begon steeds meer te roken en te drinken. Een aantal jaren ging voorbij en ze had moeite met leren. Voortdurend was ze verdrietig. Elke nacht huilde ze en vaak ook nog overdag. Toen dacht ze aan God en in wanhoop riep ze uit, 'Alstublieft God, ik wil niet meer verdrietig zijn!'

Op een dag brachten haar ouders een bezoek aan een gebedsbijeenkomst in de Adventistische school in Piikkiö, het Finland Junior College. Haar ouders waren geen adventisten, maar ze vonden het fijn om christelijke activiteiten bij te wonen. Sylvia luisterde naar mensen die over Jezus zongen. Ze bad. Toen ze de gebedsbijeenkomst verliet, liepen de tranen over haar wangen. Ze wilde meer over God weten. De volgende ochtend vond ze thuis een Bijbel en las ze een hoofdstuk. De ochtend daarop las ze nog een hoofdstuk en de daaropvolgende dag weer. Toen vrienden haar opbelden om te vragen of ze ook een drankje wilde doen, weigerde ze. Ze wist dat ze een slechte invloed op haar hadden en in hun aanwezigheid zou ze het moeilijk vinden om niet te roken en te drinken. Ze wilde niet meer roken en drinken. Het voelde niet stoer.

Na een tijdje nodigden haar vrienden haar niet langer uit. Toch vond Sylvia dat helemaal niet erg. Ze had iets veel beters gevonden. Zij hoorde bij Jezus. Silvia is nu 23 jaar en studeert fysiotherapie in de hoofdstad van Finland, Helsinki. Ze heeft veel adventistische vrienden

met wie ze in een soepkeuken van ADRA kookt en zorg draagt voor de mensen die dat nodig hebben. Sylvia waarschuwt andere kinderen om ver weg te blijven van alcohol en sigaretten. 'Ik zou willen dat ik de kracht had gehad om 'nee' te zeggen toen ze mij alcohol en sigaretten aanboden', vertelt ze. 'Het is niet goed voor mijn gezondheid en er is niets cools aan. Totaal niet.'

Wachten op haar ouders

Sabbat 2 mei

Lustina Tricolici, 19 (Ierland)

De kleine lustina zag haar ouders nooit in het echt. Vader hield nooit haar hand vast. Moeder gaf haar nooit een dikke knuffel.

lustina zag haar ouders alleen maar via een video-opname. lustina leefde met haar oma in Colibasi, een klein dorpje in Moldova. Toen ze twee jaar oud was, verhuisden haar ouders naar het verre Ierland om daar te werken. Ze beloofden dat ze terug zouden komen voor hun dochter. Één jaar ging voorbij. Twee jaar gingen voorbij. lustina kon zich de dag niet herinneren dat haar ouders waren vertrokken. Ze kon zich niet herinneren dat ze hen persoonlijk had gezien. Ze wist wel hoe ze eruit zagen en ze kende het geluid van hun stemmen. Regelmatig ontving ze via de post video-opnames van haar ouders.

‘Hoe gaat het met je?’ vroeg moeder in de filmpjes. Ze liet de gezinswoning zien die lustina wachtte in de hoofdstad van Ierland, Dublin. Als ze ernaar keek, voelde het voor lustina alsof haar ouders heel dichtbij waren. Maar ze verlangde ernaar om hen te zien in het echt. Oma hielp haar om filmopnames te versturen naar Ierland. In de video’s liet lustina de tuin zien waar zij en haar oma tomaten hadden geplant, komkommers, maïs en druiven. Ook wees ze op de kleurrijke knoppen van de rozenstruiken. In elke opname stelde ze dezelfde vraag: ‘Wanneer komen jullie?’ Moeder antwoordde standaard, ‘Snel. Je moet nog even geduld hebben.’ Elke dag vroeg lustina aan haar oma: ‘Komen papa en mama vandaag?’ Vriendelijk keek oma haar dan aan, terwijl ze zei: ‘Binnenkort. Het duurt niet lang meer voordat ze komen.’

Brieven met Ierse postzegels werden door de postbode bezorgd. lustina kon niet lezen, maar ze luisterde aandachtig naar haar oma die de woorden voorlas van vader en moeder die niet konden wachten om verenigd te worden met hun kleine meisje. Vader en moeder schreven over het leven in Ierland. Ze vertelden over de geboorte van lustina’s kleine zusje, Jennifer. Soms had de postbode grote pakketten bij zich, gevuld met kleding en voedsel uit Ierland. lustina was vooral dol op het paarse paar schoenen dat haar ouders hadden gestuurd. Waar ze ook naartoe ging, ze had ze aan.

Op een dag, toen lustina bijna zes jaar oud was, zei oma: ‘Papa en mama komen binnenkort!’ ‘Ja, tuurlijk’, antwoordde lustina. ‘Dat zegt u altijd’. Een aantal dagen later zei haar oma: ‘Kijk eens naar buiten! Kijk eens wie daar zijn!’ lustina rende naar buiten. Bij de poort van het huis stonden twee volwassenen en een klein meisje. lustina had ze nog nooit in het echt gezien, maar ze herkende hen meteen. Met een schreeuw van vreugde rende ze op hen af om vader, moeder en de driejarige Jennifer te begroeten. ‘Jullie zijn eindelijk gekomen!’, riep ze. ‘Waarom duurde het zo lang?!’ ‘Ja, we zijn er eindelijk’, zei haar moeder, terwijl ze het kleine meisje stevig omhelsde.

Een paar weken later vloog lustina met vader, moeder en Jennifer naar haar nieuwe thuis in Ierland. Terwijl ze in Dublin uit het vliegtuig stapte, verkondigde ze, ‘Ik vind het hier nu al leuk!’ Waarom? Omdat haar familie bij haar was. ‘We zijn allemaal samen op één plek’, zei

lustina. lustina is nu 19 jaar oud en studeert aan de universiteit van Dublin. Toch zal ze de wonderbaarlijke hereniging met haar ouders nooit vergeten. Het doet haar denken aan de dag waarop ze Jezus zal ontmoeten. Net zoals ze elke dag op haar ouders wachtte, zo ziet ze nu elke dag uit naar Jezus. 'De dag waarop ik mijn ouders ontmoette, lijkt op het moment dat we in de hemel zullen zijn en Jezus zullen omhelzen', getuigde ze.

Klokkende kalkoenen

Sabbat 9 mei

Agnieszka Kasprowicz-Kluska, 38 (Polen)

Op het schitterende platteland in het zuiden van Polen bracht de kleine Agnieszka haar kindertijd door. Haar huis was aan de ene kant omgeven door een groot groen bos. Aan de andere kant strekte zich een groene weide uit met mooie witte madeliefjes en roze en paarse veldbloemen. Agnieszka hield van de natuur. Alhoewel, ze was dol op het meeste ervan. Ze vond het donker maar niks. Vreemdelingen waren eng. Haar familie bezat katten, honden en kippen, maar ze maakten haar bang. Vooral loeiende koeien en klokkende kalkoenen vond ze niks. Gelukkig hielden ze bij haar thuis geen koeien of kalkoenen.

Een kudde kalkoenen leefde echter wel op het erf van een boerderij waar ze elke dag langs kwam op weg naar school. Agnieszka vond het heerlijk om naar school te gaan en ze had plezier in de twintig minuten die het haar kostte om naar school te wandelen. Gedurende tien minuten volgde ze een pad van haar huis naar het dorp. Daarna liep ze in tien minuten van het dorp naar het schoolgebouw.

Op een morgen stak Agnieszka de weg over naar het dorp en draaide ze de bocht om naar school. Een paar stappen later zag ze iets dat haar met afschuw vervulde. Ze bleef staan. Tientallen klokkende kalkoenen drementelden over de weg. De vogels waren enorm en ze maakten een luidruchtig, angstaanjagend geluid. Agnieszka keek naar de ene kant van de weg. Een wirwar van dieren. Ze kon daar niet lopen. Ze keek naar de andere kant. Nog meer klokkende kalkoenen, lopend in een greppel en ronddwalend in de daarnaast gelegen weide. Ook daar kon ze niet naartoe. Ze keek naar de rand van het weiland. Het hek in de omheining van de boerderij was open en het erf was leeg. De kalkoenen waren ontsnapt van het erf van de boerderij!

Agnieszka zat vast. Ze kon niet naar school door de klokkende kalkoenen. Ze kon niet naar huis omdat ze dan te laat zou zijn voor school. Ze ging op de weg zitten om zich voor de kalkoenen te verstoppen. 'God, help', bad ze. Terwijl ze haar ogen opende, zag ze een oudere man die haar op zijn fiets tegemoet kwam rijden. De man droeg donkergrijze kleding en een donkergrijze pet. Zijn fiets was donkergrijs. Hij kwam uit de richting van het schoolgebouw. Terwijl hij zonder enige angst de groep klokkende kalkoenen doorkruiste, zwaaide hij energiek met zijn armen en riep, 'Weg, weg!' De klokkende kalkoenen klokten nog harder en stoven in volle vaart naar hun erf. Een wirwar van veren steeg op en het gekrijs van de klokkende dieren was oorverdovend.

Agnieszka was verbaasd dat de vreemdeling niet bang was voor de kalkoenen. Ze had hem nooit eerder gezien, maar ze was niet bang. Op de een of andere manier kwam hij haar bekend voor. Terwijl hij Agnieszka passeerde, zei hij vriendelijk, 'Het is in orde.' Agnieszka mond viel open van verbazing. Ze keek naar de kalkoenen, die al klokkend weer naar hun erf teruggingen. Ze keek terug naar de weg om naar de oude man te zwaaien, maar hij was al verdwenen. Blij en gelukkig rende Agnieszka naar school. Ze was zelfs nog op tijd!

De kalkoenen hebben de weg nooit meer geblokkeerd. Agnieszka is Gods antwoord op haar angstige gebed nooit vergeten. Ze is nu moeder van twee kinderen en aan hen vertelt ze hoe de vreemdeling de kalkoenen wegjaagde. 'Ik weet niet of hij een gewone man was of een engel', zei ze. 'Maar ik weet dat de overwinning van God kwam. Met Gods hulp kon ik de kalkoenen overleven.'

Wonen in het ziekenhuis

Sabbat 16 mei

Tomasz Karauda, 28 (Polen)

In Polen woonde Tom, een vijfjarige jongen die ontzettend ziek was. Artsen konden niet begrijpen waarom de jongen met blauwe ogen en zwart haar niet leek te herstellen van een longontsteking. Hij hoestte, had hoge koorts en klaagde over pijn op zijn borst. Een tijdlang verbleef Tom in het ziekenhuis. Toen hij zich beter voelde, mocht hij naar huis. De hoestaanvallen, koorts en pijnen op zijn borst kwamen echter terug en hij moest weer naar het ziekenhuis. In één jaar werd hij vijftien keer opgenomen in het ziekenhuis.

Door röntgenfoto's en bloedafnames probeerde een arts te achterhalen wat er met Tom aan de hand was. Hij gaf hem elk medicijn dat maar in hem opkwam om de gezondheid van de jongen te herstellen. Niets hielp. Op zesjarige leeftijd verhuisde Tom naar het ziekenhuis. Hij was te ziek om thuis te blijven wonen. Vader en moeder waren voortdurend in gebed. Ze sliepen in de ziekenhuiskamer van de jongen.

Toch ging Toms gezondheid alleen maar achteruit. De dokter begon moeder te vermijden. Hij vond het fijn om goed nieuws te delen met de ouders, maar hij had niets positiefs te melden over Tom. Moeder sprak de arts erop aan. 'Waarom vermijdt u me de hele tijd?', vroeg ze. De dokter keek terneergeslagen. 'We kunnen zo weinig voor hem betekenen', zei hij. 'Het spijt me zo. U moet uw zoon loslaten.' Stilletjes ging moeder naar Toms bed. De jongen voelde wel dat er iets veranderd was. Moeder leek iets nieuws te hebben gehoord. Hij zag tranen in haar ogen.

Tom keek uit het raam. Het was winter en vrolijk gleden kinderen op hun slee van een met sneeuw bedekte heuvel af. Glimlachende ouders omhelsden hun kinderen aan de voet van de heuvel. 'Mama', zei Tom, zachtjes. 'Ik word niet meer beter he?' De tranen stroomden langs moeders wangen. 'De dokters hebben alles gedaan wat ze kunnen doen', zei ze. 'Er is maar één Dokter die ons kan helpen. Als je in Hem gelooft, kan Hij je genezen. Maar je moet het Hem wel vragen.' Tom begreep dat zijn moeder het over Jezus had. Samen knielden ze neer naast het ziekenhuisbed. Voor het eerst in zijn leven bad hij. De volgende dag voelde Tom zich een beetje beter. De dag erna zelfs nóg een beetje beter. Binnen zes dagen verklaarde de arts verbaasd dat hij naar huis kon gaan. Tom was weer helemaal gezond!

Een paar jaar later kwam Tom te weten waarom hij zo ziek was geweest. Tijdens een bezoek aan Australië had zijn vader een parasiet opgelopen die overgelopen was naar Tom en zich had genesteld in zijn longen. In Polen waren de artsen niet bekend met dergelijke aandoeningen. Tom is nooit weer in het ziekenhuis opgenomen, maar bijna elke dag gaat hij naar het ziekenhuis. Hij is 28 jaar oud en werkt daar als longarts die mensen behandelt met de longproblemen die hij ooit had.

Tijdens zijn studie om dokter te worden, zag hij in hoe God zijn leven had gered. Hij onderzocht zijn eigen longen en ontdekte dat er geen litteken te vinden was. Na zo'n langdurige ziekte hadden er ongetwijfeld littekens moeten zijn. Het was een wonder.

Tom is nu in de laatste fase van zijn geneeskundeopleiding en denkt eraan om zedingsarts te worden in een verafgelegen land. Net zoals dokters en Jezus hem hebben geholpen, wil hij andere mensen ook helpen. 'Misschien heeft God een taak voor mij weggelegd', zei hij. 'Het voelt voor mij alsof ik een enorme lening heb gekregen van God die ik moet terugbetalen. Op een dag hoop ik te weten wat Gods bedoeling is met mijn leven.'

Theodore is terecht!

Sabbat 23 mei

Zofia Kluska, 8 (Polen)

Zofia Kluska kreeg Theodore toen ze nog maar drie maanden oud was. Vader kocht Theodore in de winkel en zette het schattige zwart-witte pandabeertje met het kleine groene dekentje op Zofia's bed in Gdynia, Polen. Het was liefde op het eerste gezicht. Zofia kreeg een hechte band met haar nieuwe vriend. Waar ze ook ging, Theodore ging mee. Theodore werd een belangrijk onderdeel van het gezin. Hij ging naar de kerk. Hij reisde het land af om opa en oma te bezoeken. Hij stond op alle foto's die van het gezin genomen werden. Maar op een verschrikkelijke dag was hij ineens verdwenen.

Zofia was toen drie jaar oud en maakte een lange wandeling met haar oppas. Ze speelden in de speeltuin, zwommen in de Baltische zee/Oostzee en liepen het hele strand af. Toen ze thuiskwamen, was Theodore nergens te vinden. Onmiddellijk bad Zofia, 'God, help alstublieft om Theodore te vinden', zei ze. In het begin dachten vader en moeder dat Theodore tijdens de wandeling niet mee was gegaan met Zofia. Ze doorzochten het huis. Onder de bedden en in de kasten. In de badkamer en op de bank in de woonkamer. Geen Theodore.

Moeder zette Zofia in de wandelwagen en zij en vader namen de route die Zofia en de oppas eerder hadden genomen. Ze gingen naar de speeltuin. Ze volgden het pad naar de Baltische zee/Oostzee. Ze speurden het zanderige strand af. Geen Theodore. Vader en moeder maakten zich zorgen om hoe ze Zofia 's avonds in slaap zouden krijgen. Vanaf het moment dat ze drie maanden oud was had ze elke nacht met Theodore geslapen. Voordat ze naar bed ging, bad Zofia voor Theodore. Ze huilde niet, maar het was moeilijk om in slaap te vallen.

's Ochtends maakte moeder posters met een foto van Theodore erop. Met een marker schreef ze, 'Verloren! Een schattige knuffel – een kleine panda met een groene deken – is ergens in deze buurt kwijtgeraakt. Hij betekent heel veel voor ons kleine meisje en ons gezin. Er is een beloning.' Moeder hing de posters op in de speeltuin en op de weg naar de Baltische zee/Oostzee en op het strand. Misschien zou iemand Theodore vinden en hun bellen. Maar: geen spoor van Theodore.

Vader ging naar de speelgoedwinkel om Theodore te zoeken. Hij kon de panda met een groen dekentje niet vinden, maar hij zag een leuke oranje leeuw. Thuis vond Zofia het maar niks om de leeuw te krijgen. Vader zette zijn computer aan en zocht naar Theodore op eBay. Niets. Hij herinnerde zich dat de winkel waar hij Theodore had gevonden, in het bezit was van een Zweeds bedrijf. Hij nam contact op met het hoofdkantoor van het bedrijf in Polen, maar de manager zei dat Theodore door geen enkele winkel in Polen meer verkocht werd. Vader besloot om nog één ding te proberen. Hij stuurde een mail naar het Zweedse hoofdkantoor van het bedrijf in Stockholm. In de mail legde hij uit dat Zofia Theodore had verloren en dat Theodore een heel belangrijk gezinslid was. Hij vroeg of het bedrijf Theodore nog verkocht in Zweden.

De manager van het bedrijf antwoordde dat hij ook vader was en het heel erg vond dat ze Theodore niet meer konden vinden. 'We hebben een speciaal warenhuis waar we een voorbeeld bewaren van elk product dat we ooit ontworpen hebben', zei hij. 'Theodore is daar ook. Ik zal hem u toesturen.' Twee dagen later bereikte een met spoed verzonden pakket het huis van Zofia. Enthousiast opende vader het pakket en bracht Theodore naar Zofia. 'Kijk eens wie er thuis is gekomen na een hele lange reis!', zei hij. Zofia was zo blij!

Zofia is nu acht jaar oud en neemt Theodore overal mee naartoe. Vader en moeder letten heel goed op Theodore en verliezen hem nooit uit het oog. Ze willen hem niet weer verliezen.

Tom is vergiftigd!

Sabbat 30 mei

Ema Macura, 7 (Servië)

Zo lang als ze zich kon herinneren, hield Ema Macura van dieren. Toen ze drie jaar oud was, smeekte ze om een paard. Moeder legde haar uit dat een paard te groot was voor hun appartement in Servië. En dus vroeg Ema om een hond. Vader dacht niet dat een hond een geweldig idee zou zijn. 'Ons huis is veel te klein voor een hond en we hebben geen tuin', legde hij uit. 'Dieren hebben een grotere plek nodig met een tuin. Jezus heeft hen niet gemaakt om te leven in een kleine, afgesloten ruimte zoals een appartement.' Maar Ema gaf niet op. 'Mag ik dan een kat?', vroeg ze. Vader en moeder beloofden haar dat ze een huisdier mocht hebben als ze naar een huis met een tuin zouden verhuizen.

Toen Ema zeven jaar oud was, verhuisde het gezin en het nieuwe huis had een tuin! Ema kreeg een kitten van twee maanden oud en noemde hem Tom. Al snel nadat Tom bij hen in huis was gekomen, vond moeder bruine kakkerlakken in de badkamer. Vader ging de strijd aan. Hij kocht vergif – in de vorm van kleine oranje balletjes – en verborg vijf balletjes in de badkamer. Tom mocht absoluut niet in de badkamer komen. 'Deze kamer is verboden gebied voor jou', zei hij tegen de kitten. Tom vond de badkamer plotseling een hele interessante plek. Elke keer dat iemand de deur opendeed, probeerde hij naar binnen te glippen.

Op een zondag maakten Ema en het gezin de auto klaar voor een dagje weg naar opa en oma in Kroatië. Tom kon niet mee. Tijdens de laatste voorbereidingen haalde moeder wat wasgoed uit de badkamer en vergat ze de deur dicht te doen. Tom stooft meteen naar binnen. Vader kwam net op tijd de badkamer in om te zien dat Tom een oranje balletje doorslikte. 'Hij eet vergif!', riep vader. Ema rende naar de badkamer. Moeder en Ema's oudere broer, Luka, kwamen ook aanrennen. Vader opende Toms bek, maar het was te laat. Ema begon te huilen. Vader en moeder probeerden Ema te troosten. 'Misschien doet God een wonder', zei vader. Het gezin ging buiten de badkamerdeur in gebed. 'Alstublieft, Jezus, hou Tom in leven!', zei Ema snikkend. Verder kon er niets meer gedaan worden. Geen dierenarts was beschikbaar en een ander gezin wachtte op hen om met hen de reis te maken. Vader sloot Tom op in een kamer met genoeg eten en water en het gezin ging weg naar opa en oma.

Vele malen ging het gezin tijdens de reis in gebed voor Tom. Ook baden ze in het huis van opa en oma. Oma zei tegen Ema dat ze zich geen zorgen hoefde te maken. 'Katten geven over als ze iets eten dat niet goed voor hen is', zei ze. Ema hoopte dat Tom zou braken. Toen het gezin die avond thuis kwam, opende moeder de deur. Tom rende naar buiten en Ema schreeuwde het uit van blijdschap. 'Tom, je leeft nog!', riep ze uit. Ook vader en moeder waren zo blij! Luka begon meteen te bidden om te laten zien hoe dankbaar hij was. 'Dank U, God, dat U Tom heeft gered', zei hij. 'We hebben gezien dat uw kracht groot is.' Moeder ontdekte later dat Tom het vergif in de kamer had uitgespuugd. 'God is groot en Hij hoort de gebeden van jonge kinderen', verklaarde Ema. 'Dank U, Jezus, dat U ons en onze huisdieren beschermt.'

Een zuster vol vrede

Sabbat 6 juni

Jelena Dubljević, 40 (Servië)

De veertienjarige Jelena probeerde de aandacht van mensen te trekken door haar uiterlijk. Ze had twee of drie oorbellen in elk oor. Ze had twee of drie ringen aan elke vinger. Ze droeg armbanden en een zilveren ketting. Ze gebruikte make-up. Niemand zou aan haar uiterlijk kunnen zien dat ze niet gelukkig was. Ze verlangde naar vrede.

In de tussentijd begon haar negentienjarige zus, Ljiljana, zich voor te bereiden op haar doop in de Adventkerk van Nieuw-Belgrado. Na elke Bijbelstudie vertelde ze thuis wat ze geleerd had. 'Ik moet je iets vertellen', zei ze. 'Ik eet vanaf nu geen vlees meer.' Moeder vond het maar niks en ze stopte niet met de bereiding van vlees. In plaats daarvan probeerde ze het vlees te verstoppen. Ze sneed de kip in kleine stukjes en vermengde het met rijst, tomaten en pepers. Toch zag Ljiljana de kipstukjes en weigerde het te eten. Woedend schreeuwde moeder tegen haar. En dat was nog niet alles. Toen Ljiljana zich aankleedde om op sabbat naar de kerk te gaan, deed moeder de deur op slot en ging op wacht staan zodat ze het huis niet kon verlaten.

Ljiljana liet zich echter niet weerhouden. Ze at geen vlees meer. Thuis hield ze de sabbat. Moeder schreeuwde veel. Arme Jelena wilde niet zijn waar haar zus en ruziemakende moeder waren. Ze vluchtte naar haar eigen kamer. Jelena had geen vrede. Dat gold niet voor Ljiljana. Zij had vrede. Al schreeuwde moeder, zij bleef rustig. Ze leek er zeker van te zijn dat alles in orde zou komen. Jelena wilde die vrede ook. Terwijl ze heen en weer dreutelde in haar kamer en moeder haar stem verhief tegen haar zus, vroeg ze God om haar vrede te geven. 'Als U werkelijk bestaat, geef me dan vrede in mijn hart', zei ze. Plotseling gebeurde het. Ze voelde zich vredig. Ze besloot dat ze God zou volgen, wat moeder ook zei.

Weggedoken onder een deken begonnen Jelena en haar zus te bidden in Jelena's kamer. Ze verlieten het huis om samen de Bijbel te bestuderen. Al regende het, dan stonden ze onder een paraplu en lazen ze de Bijbel op straat. Na een tijdje verklaarde Jelena dat ze gedoopt wilde worden. Moeder was razend. 'Zolang je in dit huis woont, word je niet gedoopt', verklaarde ze. Jelena bleef de Bijbel lezen. Haar hart werd geraakt door het grote offer dat Jezus had gebracht toen Hij stierf aan het kruis. 'Dit is het', dacht ze bij zichzelf. 'Er is geen weg meer terug.'

Ze wilde haar leven aan Jezus geven, en ze las in 1 Petrus 3:3-4: 'Jullie schoonheid wordt niet bepaald door je uiterlijk. Schoonheid hangt niet af van een vlecht in je haar, een mooie jurk of een gouden sieraad. Het gaat om je hart en hoe je van binnen bent. Dat vindt God belangrijk.' Ze dacht, 'Sieraden en make-up zijn mijn idool en ik wil niet dat iets mij kan afleiden van God.' Het was moeilijk voor Jelena om haar uiterlijk te veranderen. Ze hield van haar oorbellen, ringen, ketting en make-up. Ze herinnerde zichzelf eraan dat Jezus álles in de hemel had opgegeven om voor haar te sterven. Ze bad om hulp. Uiteindelijk pakte ze een doos en huilend legde ze daar haar sieraden en make-up in. Het voelde alsof ze haar eigen arm afhakte. Nadat ze de deksel op de doos had gedaan, vond ze het gek genoeg toch

helemaal niet meer belangrijk om haar uiterlijk op te doffen. Een aantal maanden daarna werd ze gedoopt. Ljiljana en vader kwamen naar haar doop, moeder weigerde. Jelena bad voor haar moeder. Zes jaar lang is ze elke dag voor haar in gebed gegaan. Op een dag vroeg moeder om Bijbelstudies. Ze werd gedoopt.

Op dit moment is Jeremia 1:19 Jelena's favoriete Bijbeltekst, waarin staat 'Ik zal je beschermen tegen gevaar'. 'Dit vers is mijn motto', zei ze. 'De Here God zal me helpen. Hij hoort mijn gebeden en beantwoordt ze. Hij geeft mij vrede.'

Op zoek naar thuis

Sabbat 13 juni

Rennie Kufakunesu, 22 (Cyprus)

Rennie Kufakunesu was nog maar vijf jaar oud toen één van de verdrietigste dagen in haar leven zich aandiende. Moeder pakte haar koffers en ging naar het vliegveld in de hoofdstad van Zimbabwe, Harare. De kleine Rennie reed mee in de auto met haar oom, tante en andere familieleden. Op het vliegveld gebaarde moeder naar de oom, haar broer, en naar de tante, haar zus. 'Kies bij welk gezin je wilt wonen', zei ze tegen Rennie. Het kleine meisje draaide zich om naar haar oom en tante. Eigenlijk wilde ze noch bij de één noch bij de ander leven. Ze zou veel liever bij moeder blijven. Ze keek weer naar haar familieleden en bedacht dat haar oom meer kinderen had dan haar tante. Als ze bij hem ging wonen, had ze meer vriendjes om mee te spelen. Ze koos voor haar oom.

Moeder stapte in een vliegtuig en vloog naar Engeland om daar te werken. Een jaar later overleed de oom. Moeder woonde nog steeds in Engeland en had geen plek voor Rennie om haar over te laten komen. Rennie ging daarom bij tante wonen. Het leven in het huis van tante was anders. In tegenstelling tot oom en moeder ging tante niet op zondag naar de kerk. Zij nam Rennie op zaterdag mee. Rennie wilde niet naar de kerk op zaterdag. Zo liep ze sportevenementen op school mis. Ze kon niet naar schoolfeesten. Ze moest verjaardagsfeestjes overslaan. Ze dacht, 'Waarom moet ik zoveel dingen missen omdat tante een zevendedagsadventist is. Ik ben geen adventist! Mijn kerk komt op zondag samen.'

Op haar dertiende verhuisde ze naar een ander familielid om daar aan de middelbare school te beginnen. Dit familielid was ook adventist en gedurende de hele middelbare schoolperiode ging Rennie naar de kerk. Toen ze haar diploma eenmaal had gehaald, wilde Rennie graag bij haar moeder wonen in Engeland. Toch lukte het haar niet een visum te regelen. In verschillende landen schreef ze zich in bij verscheidene universiteiten en uiteindelijk werd ze toegelaten op een universiteit in Cyprus. Ze was dolblij! 'Eindelijk kan ik mijn eigen leven leiden', dacht ze. 'Nu kan ik een echte christen zijn en op zondag naar de kerk gaan.'

Na aankomst in Cyprus probeerde Rennie een kerk te vinden. Aan klasgenoten en onderwijzers vroeg ze hoe ze bij de kerk kon komen. Niemand leek het adres te weten van het kerkgenootschap waar haar ouders toe hadden behoord. 'Prima', besloot ze. 'Ik hoef naar geen enkele kerk te gaan.' Toch klopte er iets niet. Nadat ze twaalf jaar lang bij adventistische familieleden had gewoond, was het een onderdeel van Rennies leven om op zaterdag naar de kerk te gaan. Ze vond het niet leuk om te gaan, maar het voelde ook niet goed om niet te gaan. Op internet vond ze het adres van een Adventkerk in Nicosia en de volgende sabbat ging ze ernaartoe. Meteen vond ze het heerlijk om er te zijn.

Elke sabbat ging Rennie naar de kerk en al snel werd ze gedoopt. 'Hoe klein ik ook was, ik wist waar de kerk voor stond. Ik miste alleen het verlangen om gedoopt te worden', zei ze. 'Door terug te kijken op de dingen die ik in de kerk had geleerd, realiseerde ik me dat het waarheid was en afkomstig uit de Bijbel. Het heeft mijn ogen geopend.' Rennie is nu 22 jaar

oud en heeft haar studie in boekhouding bijna afgerond. Ze bidt voor haar moeder in Engeland. Elke sabbat gaat ze naar de kerk. 'Ik ben thuis', zei ze.

Zendelingskind

Sabbat 20 juni

Emmanuel Mirilov, 9 (Cyprus)

Emmanuel Mirolov werd geboren in Moskou, Rusland. Toch is hij geen Rus. Zijn ouders komen uit Servië en hij heeft een Servisch paspoort. Toch heeft hij nooit in Servië gewoond. Zijn ouders werken als zendingen in Rusland waar hij ook geboren is. Toen Emmanuel drie jaar oud was, verhuisden zijn ouders naar Cyprus, een klein eiland in de Middellandse Zee. Emmanuel is een zendelingskind.

Bij zijn aankomst in Cyprus had Emmanuel een groot probleem. Hij had geen vrienden. Al snel werd hij stapelgek op twee baby's, een tweeling, die in de buurt woonden. Elke dag ging hij bij hen op bezoek. De moeder van de twee kinderen was heel vriendelijk. 'Emmanuel is veilig bij ons', zei ze tegen Emmanuels moeder. 'Maak je geen zorgen dat hij naar ons toekomt. Hij valt niemand lastig.' De kinderen vonden het geweldig om Emmanuel te zien.

Ze hadden een oppas die buiten met hen ging wandelen en Emmanuel volgde hen dan om ervoor te zorgen dat ze plezier hadden. Hij trok gekke gezichten, gooide een bal en rende in het rond om de baby's aan het lachen te maken. Al snel wilde Emmanuel de kinderen mee naar huis nemen. 'Kunnen ze op bezoek komen?' vroeg hij zijn moeder. 'Tuurlijk', antwoordde moeder. Tijdens de wandelingen stopte de oppas daarom regelmatig bij Emmanuels huis zodat de baby's zijn moeder 'gedag konden zeggen'.

Op een avond riep moeder Emmanuel om te gaan eten. 'Ik heb geen honger', verklaarde hij. Moeder was meteen ongerust. Emmanuel had altijd honger rondom etenstijd. 'Waarom heb je geen trek?', vroeg ze. 'Ik heb al gegeten bij de tweeling'. Toen dit nog een paar keer voorkwam, besloot moeder dat het tijd was om met de mama van de twee kinderen te gaan praten. 'Het is heel vriendelijk van je, maar geef Emmanuel alsjeblieft geen eten', zei ze. De moeder van de baby's glimlachte. 'Ik weet waar je je zorgen over maakt', antwoordde ze. 'Maar maak je geen zorgen. Je zoon weet wat goed en wat schadelijk is. Hij heeft me geleerd over rein en onrein voedsel.'

Moeder was verbaasd. Ze had Emmanuel geleerd wat de Bijbel zegt over varkensvlees, garnalen en ander onrein eten. Ze had alleen nooit verwacht dat hij deze informatie met iemand zou delen. De moeder van de baby's vervolgde: 'Emmanuel legde uit dat er een lijst in de Bijbel is met dingen die we wel en niet kunnen eten en ik kan het zelf nagaan', zei ze. 'Ik geef hem dus enkel rein voedsel.'

Moeder was zo blij! God had Emmanuel gebruikt om haar gebeden te beantwoorden. Ze had gebeden voor een manier om aan de burens over Jezus te vertellen en nu was de moeder van de baby's er klaar voor om over Jezus te spreken. Vanaf die dag bouwden de twee moeders een hele speciale band op.

Emmanuel woont nu op Cyprus en hij is nog veel meer dan een zendelingskind. Al is hij maar negen jaar oud, ook hij is een zending. Zijn woorden en daden vertellen de burens over Jezus. Zelfs zijn naam herinnert hen aan Jezus. Emmanuel betekent, 'God met ons'. 'God

heeft gezegd dat we de mensen om ons heen moeten liefhebben, dus ik hou van de mensen om mij heen', zei Emmanuel.

Brand!

Dertiende sabbat, 27 juni

Kellita Papaioannou

Op een zomer ging het zendelingengezin Papaioannou, samen met andere adventistische families, kamperen op een camping die eigendom was van de kerk en zich vlakbij de kust van hun eigen thuisland, Griekenland, bevond. Het was een droge, warme zomer en op een zondagmiddag ontstond er een bosbrand niet ver van het kampeerterrein. Zowel de volwassenen als de kinderen keken toe en wachtten af wat er zou gebeuren. De brand kwam steeds dichterbij. De kampeerders vormden een cirkel en ze begonnen te zingen en te bidden.

Terwijl ze dit deden, kwam er een wind opzetten. Tot hun grote verbazing beschermde de wind hun kampeerterrein tegen de naderende vlammen. Twintig minuten lang zong en bad de groep en de wind bleef het vuur steeds verder weg blazen. De volwassenen werden moe. De kinderen werden moe. 'Eindelijk, het gevaar is geweken', zei iemand. De groep ging uiteen.

Binnen een paar minuten veranderde de wind van richting. Het woei nog harder dan daarvoor en het vuur greep om zich heen in de richting van de camping. 'Evacueren!' riep iemand. Vele kampeerders zochten bescherming bij de kust, zo'n 700 meter weg. Op dat moment arriveerden twee brandweermannen en vijf adventistische mannen besloten dat ze bij hen zouden blijven op het kampeerterrein. Uren gingen voorbij. Tegen middernacht bevond het vuur zich op zo'n 100 meter afstand van het hek dat de camping omsloot. Likkende vlammen waren zichtbaar bij de kruinen van dennenbomen.

De vijf mannen en twee brandweermannen vormden een noodlijn, maar ze wisten dat ze maar weinig konden doen. De adventisten baden. Op het moment dat het vuur op zo'n 10 meter afstand was gekomen van het hek arriveerde een grote groep brandweermannen die het vuur wisten te doven.

's Ochtends dachten de kampeerders ontsteld terug aan wat er was gebeurd. De hele omgeving rondom het hek was zwart als roet. Een nabijgelegen camping was zelfs volledig afgebrand. Midden in het zwartgeblakerde landschap leek het adventistische kampeerterrein op een groene oase. Het was een antwoord op gebed.

'De HEER heeft het vuur bij het hek een halt toegeroepen', zei Kim Papaioannou, een zendelingenvader op Cyprus. 'We wisten dat het ons niet zou raken en onze camping werd gespaard'.